

YEMİN TÖRENİ

Askeri kışla o gün çok kalabalıktı. Bu güne dek hiçbir yemin töreninde böylesine bir coşku yaşanmamıştı. Bu gün çok özeldi. Her askerin annesi, babası, kardeşi, akrabası, sevenleri bu mutluluğu birlikte yaşamak, birlikte paylaşmak için toplanmıştı.

Karşı tepede kocaman bir ay yıldızlı bayrak, masmavi gökyüzünü delercesine yükselmiş, gönderinde nazlı nazlı dalgalanmaktaydı. Kuşlar etrafında kanat çırpıyor, onlar da bu sevince katılırcasına bayrağın etrafında dört dönüyordu.

Cenk'in anne ve babası da tribünde yerlerini aldıklarında çok heyecanlıydılar. Bando takımının davulu uzaklarda değil de, sanki kalplerinde çalıyordu güm, güm...

Cenk'in babası Murat Bey, eşinin elini tuttuğunda onun da heyecandan titrediğini duyumsadı. Sokuldular birbirlerine

-Çok şükür bu gününü de gördük oğlumuzun, dedi Cenk'in annesi Melahat hanım.

-Evet. Ben asker elbisesi giyemedim, askerlik yapamadım diye çok üzülmuştüm ama oğlumu asker elbisesiyle göreceğim olmak, onun yemin töreninde bulunmak birazcık olsun üzüntümü hafifletti, dedi Murat bey.

Gözleri tören alanında, yemin töreninin başlamasını beklediler. Evlatlarını asker elbisesiyle görebilme gururunu yaşamak için sabırsızlanıyorlardı.

Yıllar öncesi yaşadığı talihsiz olay, siyah beyaz bir film şeridi gibi Murat Bey'in gözü önünden bir anda geçiverdi.

Merdivenden düştüğünde henüz ilkokulun ikinci sınıfına yeni başlamıştı. Yedi kardeşin ortancası, evin en uslu çocuğuydu. Üç odalı kerpiç bir evde yaşıyordu dokuz nüfuslu bu aile. Dokuma fabrikasında çalışan işçi babanın maaşıyla kıt kanaat geçimleri sağlanıyordu. Evlerinin mutfağının üst kısmı tahta ile bölünmüştü. Bu asma kata o yörede "Musandere" denirdi. Kışlık soğan, patates, sarımsak gibi yiyecekler bu tavan arasında muhafaza edilirdi. Burası evin bir nevi kileriydi.

Bir gün soğan lazım olduğunda annesi musandere den soğan indirmesini söylemişti. O da merdiveni kurup yukarıya çıkarak bir tabağa doldurduğu soğanları tam indirirken, merdiven basacağı diye boşa atınca adımını kendini yerde bulmuştu.

Mutfaktaki gürültüyü duyan annesi, kardeşleri toplanmışlardı Murat'ın başına. Bir süre yerden kalkmamıştı. Sağ kolu çok acıyor, kımıldatamıyor, acı içinde kıvranıyordu. Hemen babasına haber salınmıştı.

Babası fabrikadan izin alıp gelmiş ve onu hastane yerine bir kırıkçıya götürmüştü. Kırıkçı kontrol ederken, kolunu her oynatışında Murat acı içinde avaz avaza bağırmıştı. Derken kolun dirsekten kırık olduğunu söyleyen kırıkçı tüm hünerini göstererek! Tahta parçalarıyla kırığı tespit etmiş, sargı beziyle de sıkıca sarmıştı. Kırık kolu bir yazma ile boynundan asmış, bir ay bu şekilde kalmasını söylemişti.

Sağ elini hiç kullanmayan Murat okuluna devam ediyor, sol eliyle yazmayı da yavaş yavaş öğreniyordu. Ev ödevlerini aksatacak olsa öğretmeni artık ona bir şey demiyor, durumunu göz önüne alarak yardımcı olmaya da çalışıyordu.

Bir ayın sonunda sargıları açıldığında, parmaklarını kısmen oynatsa da kolunu açamıyor, düz konuma getirip oynatamıyordu. Sağ kolu kıvrık kalmış, kırıkçı onu sakat bırakmıştı!

Neden babası onu hastane yerine bir kırıkçıya götürmüştü? Bilgisizlikten mi? Parasızlıktan mı? Yıllardır anlayamamıştı.

Okul arkadaşları kendi aralarında konuşurken ondan, Çolak Murat diye bahsettiklerini duyduğunda çok üzülmüştü. Zamanla kanıksamış, tek kolla yaşamaya alıştığı gibi, çolak lakabına da alışmıştı.

Yedi kardeşin en çalışkan ve azimlisi olan Çolak Murat, ilkokul, ortaokul derken parasız yatılı okuduğu öğretmen okulundan mezun olup, Hekimhan'ın bir köyüne öğretmen olarak atandığında ailenin yoksul ortamından sıyrılıp hayatını kurtarmış, Öğretmen Murat olmuştu.

Okulun lojmanında kalıyor, tüm gününü okulda öğrencileriyle geçiriyordu. Öğretmenliğinin henüz ikinci yılında askerlik şubesinden gelen yoklama kâğıdını alınca vatani görevini yapma sevinciyle şubeye gitmişti.

Askerlik şubesinin doktoru Murat'ın kolunu görünce onu İskenderun Asker Hastanesine sevk etmiş ve heyet raporu alması gerektiğini söylemişti.

Öğretmen Murat'ın içine bir kurt düşmüş, geceleri uykusu kaçır olmuştu. Askerliğe elverişli değil diyerek çürük raporu verirlerse diye çok korkuyordu. Okullar tatil olduğunda bu korku içerisinde İskenderun'un yolunu tutmuştu.

Hastanede yapılan muayene ve tetkikler sonunda, kolundaki sakatlığın yanında bir de diyabet teşhisi konunca tüm hayalleri yıkılmıştı. Verilen raporun sonuç bölümündeki "Askerliğe elverişli değildir" kararını okuduğunda gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Her Türk genci gibi askerlik yapamamanın, vatan borcunu ödeyememenin üzüntüsünü yüreğine gömmüş, kendini öğrencilerine, derslere vermişti. Önünde, vatana hizmet için yetiştirilecek sınıflar dolusu Murat'lar vardı.

Yıllar birbirini kovalamış, öğretmenliğinin beşinci yılı sonunda, kendi gibi öğretmen olan bir meslektaşıyla nikâh masasına oturmuştu.

Murat Öğretmen yaşamının en güzel muştusunu hastane ebesinin "Bir oğlun oldu" sözleriyle almış, sanki dünyalar onun olmuştu.

Vatana bir asker yetiştirecek, kendi yapamadığı askerlik görevini oğlu Cenk yaptığında kalbine gömdüğü o acıyı, o ezikliği de silip atacaktı.

Murat Öğretmen, eşinin:

-Tören başlıyor, uyarısıyla irkildi.

Bando takımı, çaldığı marş eşliğinde tören alanındaki yerini aldığı anda yürekler kabardı. Tugay Sancağı da tribünlerin önünden geçerek yerini alırken büyük alkış aldı. Ardından Tugay Komutanı yemin edecek askerleri selamladı. Tribünü de selamlarken alkışlar hiç dinmedi.

Tören saygı duruşu ile başladı. İstiklal marşı hep bir ağızdan okunurken coşku doruklardaydı. Hele askerler hep bir ağızdan Türk bayrağı ve silah üzerine el basarak yemin ederken, tribünleri bir duygu atmosferi sardı. Murat Öğretmen de yemin eden askerler gibi andı tekrarladı.

"Barışta ve savaşta,

Karada, denizde ve havada,

Her zaman ve her yerde

Milletime ve Cumhuriyetime

Doğruluk ve muhabbetle hizmet

Ve kanunlara

Ve nizamlara

Ve amirlerime

İtaat edeceğime

Ve askerliğin namusunu,

Türk sancağının şanını

Canımdan aziz bilip

İcabında vatan,

Cumhuriyet ve vazife uğruna

Seve seve

Hayatımı feda edeceğime

Namusum üzerine

Ant içerim.

Alkışlar dakikalarca sürdü. Yeminin ardından silah arkadaşları adına konuşacak olan, bir asker heyecanla mikrofonun başına geçerek: *"Tarihi şan ve şerefle dolu asil Türk milletinin bir ferdi olarak bir günlük de olsa askerlik yapmanın haklı gururu içinde olduklarını"* belirtti. Türkiye'nin bağımsızlığı için kadın erkek, genç yaşlı çok sayıda şehidin verildiğini anımsatarak: *"Geçmişte olduğu gibi şimdide ve gelecekte aynı değerler uğruna bizler de canımızı feda etmeye hazırız"* dedi. Ettikleri askerlik yeminine bağlı kalacaklarını vurgulayarak: *"Bu yemin hayatımız boyunca engel tanımayan kendi dünyamızda vatan, millet, bayrak, namus ve şeref gibi kutsal değerlerin bir nişanesi olarak kalacaktır. Askerlik yapma özlemini çekmiş arkadaşlarımı ve beni, katılımlarınızdan dolayı gururlandırdınız. Bu şerefli üniformayı giymek bundan sonraki hayatımızda anlatabileceğimiz en güzel anı olmuştur"* diye konuştu.

Sıra birliğe ilk katılan askerin yaş kütüğüne plaket çakmasına geldiğinde, Murat Öğretmen ile eşi heyecandan yerlerinde duramadılar.

İki usta askerin arasında tekerlekli sandalyesiyle yaş kütüğünün bulunduğu yere gelen Cenk, kınalı eliyle tuttuğu çekiçle, plaketi kütüğe çakarken, mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Yas kütüğüne plaket çakılmasının ardından Tugay komutanı, Cenk'e günün anısına plaket verdiğinde Murat öğretmen ve Melahat Hanım, buruk bir mutlulukla gözyaşlarını daha fazla tutamadı.

Küçük yaşta, henüz yeni koşup oynamaya başlayan çocuklarının minicik bedenine yapışan "Çocuk Felci" illeti karşısında çaresiz kalmış, onu yürütebilmek için her türlü fedakârlığı yapsalar da sonuç alamamışlardı.

Tugay komutanı, daha sonra yaptığı konuşmada askerlik hizmetinin Anayasa'da *"Her Türk'ün hakkı ve ödevi"* olarak düzenlendiğini belirtti. Ailelerin çocuklarını bu doğrultuda milletinin bağrından çıkan Türk Silahlı Kuvvetlerinin saflarına bir bayram coşkusu içinde gönderdiklerini ifade eden komutan, kutsal olarak nitelendirdiği askerlik görevini yerine getiren herkesin bunun gururunu bir ömür taşıdığını söyledi.

Türk Silahlı Kuvvetlerinin 2003'ten itibaren temsili askerlik uygulaması faaliyetini yürüttüğünü anımsatan komutan, *"kıymetli silah arkadaşlarım"* diyerek seslendiği gönüllü birlikteki

engelli askerlere şöyle hitap etti:

"İçtiğiniz bu ant hayatınız boyunca size güç ve inanç verecektir. Türk Silahlı Kuvvetleri Türk milletinden aldığı bu güçle önüne çıkan her türlü engeli aşacak olanak ve kabiliyete sahip dünyanın sayılı ordularından biridir.

Sizler, bedenlerinizdeki engele rağmen birçok zorluğu ve engeli aşma çabası içinde bugünlere geldiniz. Sizleri de bu kutsal çatı altında görmek bizleri mutlu etti. Sizleri yetiştiren yürekli ve fedakâr ailelerinize de teşekkür ediyorum. Önemli olan bedenlerimizde değil yüreklerimizde engel olmamasıdır. Diyen Tugay Komutanı, yemin eden askerlerin yeminlerine bağlı kalarak Türkiye Cumhuriyeti'ne sahip çıkacaklarını yönündeki inancını da dile getirerek konuşmasını bitirdi.

Sıra geçiş törenine geldiğinde tüm tribündekiler ayaktaydı. Sancak ve tören kıtasının arkasından engellilerden oluşan gönüllü birliğin geçişi sırasında tribündeki tüm engelli yakınları gibi Cenk'in anne ve babası da gözyaşlarına hakim olamadı.

Geçişin ardından dağıtılan teskerelerini alan engelli askerler aileleriyle kucaklaştığında tören alanı bayram yerine döndü.

Murat Öğretmen Cenk'in yanaklarından öperken:

-Çok mutluyum, oğlumla gurur duyuyorum dedi. Sevinç gözyaşları yanağından süzülen annesi de sım sıkı sarılarak oğluna:

-Ben de asker oğlumla gurur duyuyorum. Hayattaki mücadelesi ve başarısıyla da hep gurur duyacağım, dedi.

Cenk ise mutluluktan sanki uçuyordu. Bir günlüğüne de olsa asker üniformasını giymenin gururunu yaşıyordu.

O gün engelleri aşan vatan aşkı, yalnız bu kışlayı değil tüm yurdu sarıyordu. Vatanın dört bir yanında yükselen askerlik yeminiyle göğüsler kabarıyor, Albayrak her yerde coşkuyla dalgalanıyordu. Bu coşku içerisinde tüm engelli ve yakınları öğle yemeğini hep birlikte yiyerek, asker karavanasına kaşık salladılar.

Garnizon kapısında anı resmi çekilirlerken Cenk asker kepini babasının başına koydu. İki asker yan yana durdular. Annesi arkalarında her ikisini de kucaklayıp sevgiyle sarmaladı.

Yüzlerde gülümseme, gözlerde gurur dolu bakışlar, kalplerde sevgi ateşi yanıyordu.

SON

M. Suat GÜLŞEN

1947 yılında Malatya’da doğdum. 1968 yılında Haydarpaşa Sağlık Meslek Lisesinden, 1975 yılında Ankara Gevher Nesibe Sağlık Eğitim Enstitüsünden mezun oldum.

1995 yılında Tarsus Sağlık Meslek Lisesi Meslek Dersleri Öğretmenliğinden emekli oldum.

“**Vurgun**” isimli öykü kitabım Marmaris Belediyesince kültür yayını olarak yayımlandı.

“**Talih Kuşu**” isimli öyküm, İzmir Doğa ve Kültür Derneğince düzenlenen “Mutluluk” konulu öykü yarışmasında seçilerek kitap seçkisinde yer aldı.

“**Hain Kurşun**” isimli öyküm “Savaşın Getirdikleri” konulu yarışmada “övgü” ödülü aldı ve kitap seçkisinde yer aldı.

“**Vurgun Yedi Yüreğim**” isimli öyküm, Mersin Aydıncık Belediyesinin düzenlediği 1.Kelenderis öykü yarışmasında 3. oldu.

“**Aksuna Faydasız Gönlümdeki Vurguna**” isimli öyküm VI. Gila Kohen Öykü yarışmasında mansiyon aldı.

“**Sarı serçe**” isimli masalım, Üstün Dökmen Küçükşeyler Anaokulu, Masal Anlatma Yarışmasında jüri özel ödülü Aldı.

“**Zühre Ana**” isimli öyküm, Muğla Belediyesi ve Cumhuriyet Kadınları derneğince düzenlenen “Kadın” konulu yarışmada mansiyon aldı.

“**Pencere Kumruları**” isimli öyküm, Güncel Sanat öykü ödülü aldı.

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.